

ция отъ безсъвѣстнитѣ клеветници; поетѣтъ сжщо съзнавалъ, че трѣбва да се даде ходъ на тие чувства. И той сѣда при сжщия редакционенъ комфортъ, и написва слѣдния апотеозъ на Комулата, който ще остане една свѣтла страница въ историята на българската журналистика:

— „Плачете за Парижъ, столицата на разврата, на цивилизацията, школата на шпионството и робството; плачете филантропи, за палатитѣ на страшнитѣ вампири, на великитѣ тирани — за памятницитѣ на глупостѣта, на варварството, изградени съ отсѣченитѣ глави на толкова Прѣдтечи, на толкова велики мислители и поети, съ оглозганитѣ кости на толкова мъченици за насжщния хлѣбъ, — плачете! — Лудитѣ не може никой да утѣши, бѣснитѣ не може никой да укроти! — Кълнете комуниститѣ, че съсипаха столицата ви и измрѣха съ разбойническитѣ за васъ думи: свобода или смъртъ, хлѣбъ или куршумъ! Плюйте на тѣхнитѣ трупове и на труповетѣ на онѣзи жертви на цивилизацията, които сте прѣгрѣщали и прѣгрѣщате въ лицето на женитѣ си, на сестритѣ си, на майкитѣ си, а днесъ наричате бѣсни блудници, защото имаха още сила да се хванатъ за оржжие и избавятъ отъ вертепа на разврата! Хвъргайте калъ и камъни върху гроба на Думбровски, защото не стана слуга на нѣкоя коронясана глава, а поборникъ на велика идея, на висока цѣль и съ гърди се опрѣ на прѣдателитѣ на Франция и на виновницитѣ на толкова злочестини въ човѣщината. — Цѣль свѣтъ оплака Парижъ, цѣль свѣтъ проклѣ комуниститѣ, и нашата бѣдна журналистика и тя не остана надирѣ, и тя заплака за бездушното и проклѣ разумното. Смѣшенъ смѣхъ! Като че отъ Нимврода до Наполеона, отъ Камбиза до Вилхелма войната не прѣдставя едни и сжщитѣ зрѣлица, една и сжщата цѣль съ едни и сжщи срѣдства. Като че Наполеонъ, въ името на цивилизацията, и Вилхелмъ, въ името на